

ÚTRAVALÓ

||. évf. / 46. sz.

Október 9.: Évközi 28. vasárnap

Október 11: Szent XXIII. János pápa

Október 14: Szent I. Kallixtus pápa és vértanú

Október 15: A Jézusról nevezett (Avilai) Szent Teréz szűz és egyháztanító

3. Lk 17,11-19 – Adjatok hálát mindenért, mert Isten ezt kívánja mindnyájatoktól Krisztus Jézusban!

„Nem akadt más, aki visszajött volna, hogy hálát adjon Istennek, csak ez az idegen?”

A Szentmise olvasmányai:

1. 2Kir 5,14-17 – A leprában szenvedő arámi Námán, Elizeus próféta utasítására hétszer alámerül a Jordánban, s meggyógyul. Hálából Námán ezentúl egyedül az Úrnak mutat be égő és véres áldozatot, mert Ő az, aki megszabadította betegségétől.

2. 2Tim 2,8-13 – Pál apostol arra biztat, hogy ha hűségesen kitartunk Krisztus mellett, vele együtt uralkodni is fogunk.

Örömhír

Az Úrtól kapott imádságunkban azt mondjuk: „Legyen meg a Te akaratod...! A kimondott szóban azonban, vajon benne van-e valóban az óhajunk arra, hogy komolyan gondoljuk e szavakat? Vajon, amikor nehézségeinkben azt kiáltjuk lelkünkben: „Jézus, Mester! Könyörülj rajtunk!”, bízunk-e akaratában, meg tudjuk-e élni azt? S végül marad még egy nagyon fontos kérdés: vajon hálát tudunk-e adni mindezért?

A tíz megtisztult leprás közül csak egyetlen egy ment vissza Jézushoz, hogy arca borulva Jézus lábai előtt, dicsőítse az Istent és hálát adjon neki. A meggyógyult ember figyelemre méltó példaként áll ellőttünk. Ő, aki egyetlenként adott hálát gyógyulásáért többszörösen is kitaszított volt. Először is azért, mert leprás volt. A leprás embert eleve érinthetetlennek tekintették, a társadalomból kirekesztettként kellett leélnie hátralevő, a betegségtől meggyötört életét. Másodszor, ez az ember nem csak hogy beteg, hanem szamaritánus származású is volt. A zsidók körében nem igazán kedvelt

személy az tehát, aki idegenként borul le Jézus lábai előtt. Példájával mindenképpen erősödhet bennünk a hit, hogy Isten jótéteményei mindenkire vonatkoznak. Nem nézi a származást, nem nézi a beteg testet, hanem a szívet vizsgálja, dobogjon az bármilyen testben. Jézus mindenkihez odafordul. Akik hisznek. Benne, akik tanúságot tesznek mellette, akik életükkel, szívükkel, tetteikkel megvallják Őt, mindazokat ő is megvallja majd Atyja előtt.

De hát „*Hol maradt a többi kilenc?*” kérdezi Jézus. Ők is bíztak az isteni kegyelemben, hittel kértek, és indultak el végül a paphoz Jézus utasítására. Meg is tisztultak a betegségtől, ők is részesültek a csodában. Mégsem akadt más közülük, aki visszatért volna hálát adni e jótéteményért. Az egyetlen, aki mégis megteszi ezt, Jézus megdicséri: „*Kelj fel és menj! Hited meggyógyított téged!*” Miért is tudott ő hálát adni, a többiek pedig nem? Mert ő már útközben észrevette, hogy meggyógyult. Visszafordult hát, és megélte Isten figyelmét, kegyelmét. Ő lelkében is meggyógyult. Hite, mely meggyökerezett szívében, megmentette. A többiek, mire észrevették a gyógyulást, már lehet nem is emlékeztek kinek kellene hálát adni mindezért. Vagy csak a gyógyulás volt a fontos. Addig és nem tovább. Hiába lett ép a test, a lélek beteg maradt. És ez talán még rosszabb, mint a lepra. Az embernek arra lenne a leginkább szüksége, hogy a lelke meggyógyuljon. Akkor békére lelne. A történetben jól látható, hogy Isten mindenkin könyörül, de ez a csodás segítség nem mindenkiben váltja ki a hála érzetét, nem mindenki tér meg ennek hatására. Ez a történet mondandója. A testi gyógyulás és a lelki szétválás egymástól.

Ezzel a történet sokkal pontosabban leírja a mi korunk emberét, aki szorult helyzetében fogadkozik, a szükség elmúltá után pedig minden fogadalmáról megfélekedezik. Legyünk őszinték: hányszor vagyunk mi is hálátlanok?! Hányszor nem éljük meg a figyelmet és a kapott kegyelmeket?! Sőt: sokszor azért vagyunk hálátlanok Isten iránt és azért hisszük azt, hogy nem hallgat meg minket, mert csak arra „koncentrálunk”, amit éppen kapni szeretnénk tőle, s közben nem vesszük észre, hogy mennyi minden másban segített minket az Úr.

A nap végén, esti imáinkba belefoglalunk köszönetet kitaró, Isten jóságát dicsérő mondatokat? Ha a válaszuk nem, akkor próbáljunk meg ezért többet tenni.

A »*legyen meg a te akaratodban*» őszinte megélés valósuljon meg, és próbáljuk meg észrevenni Isten kegyelmeit. Mindazt a gondoskodó szeretetet, mellyel felénk fordul, még a hétköznapiak tűnő, megszokott dolgainkban is. Ami pedig a legfőbb, ne feledkezzünk meg a hálaadásról sem. Egy szent azt mondja, hogy legalább annyi ideig kell hálát adnunk Istennek a kapott kegyelemért, mint ameddig azt kértük.

Kérni tiszta szívvel, kapni kegyellemben, hálát adni örömmel – erre törekedjünk!

Köszönni valónk azonban nem csak Isten felé lehet, hanem az emberek felé is. Naponta sok-sok apró dolgot köszönhetnénk meg, mégsem tesszük. A bennünket ért méltánytalanság miatt napokig, rosszabb esetben hetekig háborgunk, duzzogunk, de a jót természetesnek vesszük. Legyen hát ez a hét mindenképpen a hálaadás és a köszönet hete. Isten felé, embertársaink felé.

Kezdem én: hálát adok az Úrnak, hogy erőt ad akkor is, amikor fáradt vagyok, hogy elkészüljenek ezek az írások. De hálát, köszönetet mondok mindazoknak, akik olvassák, akik miatt minden héten elmélyedhetek az Evangéliumban. Köszönöm!

Hálaadó imádság

Hálát adok

Mindenért, amit adtál,
hálát adok Neked, Istenem!

Mindenért, amit elvettél
hálát adok Neked, Istenem!

Mindenért, amit segítségével megtehettem,
hálát adok Neked, Istenem!

Mindenért, amit megakadályoztál,
hálát adok Neked, Istenem!

Minden öröméért, amivel boldoggá tettél,
hálát adok Neked, Istenem!

Minden szenvedésért, amivel formáltál,
hálát adok Neked, Istenem!

ÚTRAVALÓ

II. évf. / 46. sz.

Minden békés óráért, amivel széppé tetted életemet,
hálát adok Neked, Istenem!

Minden problémáért, amitől megszabadítottál,
hálát adok Neked, Istenem!

Minden jó tulajdonságomért, amivel szolgálhatalak,
hálát adok Neked, Istenem!

Minden gyengeségemért, amivel alázatra tanítottál,
hálát adok Neked, Istenem!

Minden erényért, amit nekem ajándékoztál,
hálát adok Neked, Istenem!

Minden bocsánatért, amiből irgalmadat megismerhettem,
hálát adok Neked, Istenem!

Minden szép emberi kapcsolatomért, amivel gazdagítottál,
hálát adok Neked, Istenem!

Minden emberért, akit tőlem elszakítottál,
hálát adok Neked, Istenem!

A halálom időpontjáért és módjáért, amit nekem választottál,
hálát adok Neked, Istenem!

A helyért, amelyet nekem országodban készítettél,
hálát adok Neked, Istenem!
Ámen

Esterházy Pál nádor; igaz magyar és Mária-tisztelő imádsága

Emlékezzél meg, Istennek dicsőséges Anyja, magyarok
Nagyasszonya, szentséges Szűz Mária, emlékezzél meg
örökségedről, melyet hű szolgád, első királyunk és apostolunk,
Szent István, neked felajánlott. Tekints kegyes arccal
országodra és dicső érdemeid által légy közbenjárónk és
szószólónk szent Fiadnál, Jézus Krisztusnál. Hozzád kiáltottak
atyáink, és kiszabadultak minden ínségből, mert szemed
folyvást vigyázott örökségedre, mindörökké áldott
Asszonyunk! Ezt bizonyosnak tartván, gyakorta folyamodtunk
hozzád és tapasztalásunk után mondhatjuk el, hogy te miattad
áldott meg bennünket az Úr. Ezen reménytől buzdítva, e
bizalom által lelkesítve oltalmad alá futunk mi, a te néped, a te
örökséged, a te nyájad! Hisz gyermekeidnek neveznek minket,
országunkat pedig különleges pártfogásod révén Mária
országának.

Hírek

**Október 11,12,13,14,15:
- 17.00: Rózsafüzér**

**- 17.30: Litánia
a kapolcsi Templomban!**

**Október 15-én, szombaton, - 9.30: Ének Kör
a Petendi Teleházban
Mindenkit szeretettel várunk!!**